
PLAYING AT HER TABLE
FERDINANDO FREGA

AAN HAAR TAFEL SPELEN

The Art of Attraction · 02

De jaren gingen voorbij, al waren het er niet veel, en tijdens de lessen en de pauzes was de gymzaal mijn klaslokaal. Tussen basketbal, volleybal en zaalvoetbal bracht ik daar mijn tijd door. Telkens als een leraar het echte klaslokaal binnenkwam en me daar aantrof, maakte hij zich zorgen over wat ik aan het doen was — maar ik was alleen binnengekomen voor droge kleren, vanwege het zweet.

Ik dacht dat ik kon spelen en onopgemerkt blijven, maar toen had ik al mijn motor, een Laverda 125. Ik kleedde me goed, en de portemonnee van mijn moeder bewees me uitstekende diensten zolang er los geld in zat; als de briefjes heel waren geweest, had ik ze nooit aangeraakt. Het was de perfecte valstrik.

Zij nam het geld van mijn vader terwijl hij sliep en zei me dat ik geen woord mocht zeggen, en ik nam het van haar als ze niet keek. Ik was tenslotte een jongen die Frega heette — in het Italiaans: degene die je bij de neus neemt. Ahahahahaha.

Op een dag kwam in de gymzaal een mooi meisje naar me toe, lang en slank, en begon te praten. Je had geen boekhouder nodig om haar totaal uit te rekenen.

Ze nodigde me uit om bij haar langs te komen. Ze woonde twintig kilometer van de stad, en op een middag vertrok ik op de motor om haar op te zoeken.

Toen ik aankwam, belde ik naar haar huis om te zeggen dat ik in het dorp was en dat we konden afspreken, maar ze stribbelde tegen en probeerde me over te halen naar haar huis te komen en kennis te maken met de hele familie — de hond inbegrepen.

Ik stapte weer op de motor en ging terug waar ik vandaan kwam. De volgende dag ging ze in de aanval en vroeg waarom ik niet naar haar huis was gekomen, en ik antwoordde: ik was niet gekleed voor een officiële verloving, en ik had niet eens de ringen bij me.

Ze liet me meer dan twee maanden niet los. Elke dag dezelfde vraag: wanneer zien we elkaar? En elke dag hetzelfde antwoord: we kijken wanneer mijn moeder tijd heeft, zodat je kennis met haar kunt maken.

En zij: waarom?

En ik: het is essentieel dat je met haar overweg kunt. Het arme mens zit in een rolstoel — iemand zal voor haar moeten zorgen.

Toen ze begreep in welke situatie ze terecht zou komen, kwam ze nooit meer terug. De volgende dag was ze weg.

Een paar jaar later kwam ik haar tegen in een supermarkt en stelde ik haar voor aan mijn moeder, in blakende vorm. Tussen de regels door vroeg ze me wat er was gebeurd — hoe ze was hersteld, hoe ze was genezen — en ik antwoordde: stamceltherapie en de magie van vrouwen.

Mijn moeder keek me aan, glimlachte toen en zei dat ik echt haar zoon was, maar dat iemand vroeg of laat mijn vacht wel

de goede kant op zou strijken. Wat ze niet wist, was dat ik vaak van vacht wisselde, en dat ze nooit twee keer dezelfde versie van mij zou vinden.

Ferdinando